

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Vremea rebeliunii noastre

Dacă există o certitudine a vremurilor pe care le trăim, aceea este tocmai lipsa oricăror certitudini, reguli sau proceduri de urmat. Deși nu mai departe de zece ani, „rețeta“ urmării unei vocații era relativ liniară – studii, practică, primul job, al doilea și avansarea graduală într-o ierarhie – în prezent toate acestea ne par desprinse dintr-un soi de preistorie. Un copil al secolului nostru își poate descoperi vocația la 7 ani, pentru ca la 15 ani să fie deja perfect capabil să inventeze ceva la care niciunul dintre profesorii sau părinții lui nu s-ar fi gândit vreodată. Sau, dimpotrivă, același copil poate alege să exploreze lumea, să cunoască mai multe meserii și să încerce mai multe drumuri înainte de a-și alege ceea ce dorește să facă, stabilizându-se pe un singur lucru la o vârstă cu mult mai „înaintată“ decât toate generațiile de dinainte. Câți dintre noi ar fi conceput, cu doar un deceniu în urmă, să-și ia un an sabatic pentru a-și lămurii adevăratele dorințe în viață?

Chiar dacă nu mai suntem copii, prin noul tipar social și noi am primit „unda verde“ de a fi late-bloomers (și mândri de asta!) fără ca nimeni să strâmbe din nas. Putem scoate de la naftalină listele de scopuri mângălite cu stiloul pe vremea când ne credeam invincibili sau putem, la fel de bine, să născocim de la zero o carieră care nici nu exista până acum cinci minute. Cu o condiție: să ne dezvățăm de gânditul liniar, în pași, și să începem să gândim holistic, în rezultate. Pe această temă, sociologul Martha Beck folosea într-un articol o metaforă sugestivă: „Trebuie să înlocuim trenul cu caiacul“. Dacă drumul nostru prin viață putea fi asemuit, în era pre-Facebook, cu tren care mergea pe niște șine bine-împământenite, societatea în care trăim este eminentemente fluidă și mutabilă, imposibil de navigat altfel decât într-un caiac. Și da, poate e mai puțin stabil decât trenul, dar îți permite să schimbi direcția oricând vrei, să profiți de curenții favorabili care apar și, chiar dacă se întâmplă să aluneci la fundul apei, îți dă voie să te redresezi ori de câte ori e nevoie. În plus, mană cerească pentru frica nativă de greșeli pe care o avem cu toții, e perfect rezonabil să lași să alunece pe lângă tine ce nu te interesează sau să înșfaci mai târziu un lucru care plutea de mult pe lângă vâsla ta. De fapt, poți să-ți alegi ce traseu vrei, să fii cine vrei, să visezi cât de departe vrei. Așadar: acum și aici... ce vrei?

Da, există oameni bine-așezați în visele lor, asemeni Alexandrei Dariescu, care se trezesc dimineața cu fericirea de a face singurul lucru pe care și l-au dorit de când se știu. Există însă, la fel de bine, și căutători pentru care fericirea înseamnă să scotocească, să tatoneze și să încerce un milion de trasee diferite înainte de a se pune pe un curs stabil. Din când în când, însă, ar fi bine să facem un exercițiu de imaginație: „Ce părere ar avea copilul care ai fost despre viața ta de acum?“. Dacă ar putea să privească pe gaura cheii și să te observe acum și aici, ar zâmbi și ar bate din palme a entuziasm sau, din contră, s-ar ghemui pe covor, cu jucăriile la piept, și ar refuza să mai crească? Ia-l și pe el la o plimbare cu „caiacul“ data viitoare. Ai putea descoperi că vâslește mult mai bine decât tine. □